

Karácsonyi gondolatok

A karácsony. Egy ünnep, talán az év legszebb ünnepe. És talán a legfontosabb: mindannyiunké. Sokféleképpen viszonyulnak hozzá az emberek.

Van, aki csak pénznyelőnek tartja; néhányan egy „muszáj alkalomnak”; s remélhetőleg a legtöbben: a Szeretet Ünnepe. Ez utóbbi meghatározás áll a szívemhez legközelebb. És talán pont ezért zavar annyira az október végi szaloncukor-árusítás, a rózsaszín műfenyő és a többi, „mindenképpen vedd meg karácsonyig” akciós, a boltok által ránk erőltetett kellék.

Ez az ünnep nem erről szól. Hogy kinek miről, az általában titok, de én most fellebbentem titkomról legalábbis egy részéről a leplet. A november, a köd és a hideg időjárás közeledtével az emberek többsége még jobban magába zárkózik, mint korábban. „Jaj, jön a hideg!”, „Csak hó ne essen!” felkiáltásokat, sóhajokat lehet hallani. Nekem azonban a tél talán a kedvenc évszakom. Lehet a karácsony vagy éppen hó élménye az, amely megszerettette velem ezt az időszakot. Bár az időjárás most még csak ködös és hideg, de már mindenki tudja, érzi, lassan esni fog a hó a gyerekek legnagyobb örömére, s sokak legnagyobb bánatára. És most várunk. A csodára, a hóra, a karácsony szellemére.

Gyermekkoromban a legjobban persze a szentestét szerettem. Az a nap maga volt a csoda. Nővéreimmel délután nekiálltunk a karácsonyfa díszítésének (s furcsa, de ilyenkor még az sem zavart, ha a nővéremmel összevitatkoztunk a díszek helyén, és néha inkább a konyhába mentem, hiszen a rétes elkészítése is nagy feladat volt akkoriban). Anyu közben a konyhában készítette a szokásos menüt: halászlé, főtt hal, rántott hal krumplicipürével. A díszítés és az ajándékok fa alatt történő elhelyezése után a nagyszüleimre vártunk, akikkel minden szenteste együtt ünnepeltünk.

Még ma is a fülemben cseng a hangjuk szenteste, mintha még mindig velünk lennének. Akkoriban sokat hallottam mamáéktól, hogy a készülődés, a várakozás ugyanolyan fontos. De nem hittem el. A legjobb barátnőmmel fennhangon kérdeztük: „Miért nem lehet minden este szenteste?” Élveztük a csodát, a békét, a szeretet és a nyugalmat. Mintha az idő ilyenkor megállt volna, az emberek kevesebbet vitatkoztak egymással, és inkább a békességet szorgalmazták. Mintha a felgyorsult életünk egy kicsit lelassult volna, alkalmazkodva a természethez és a karácsony varázsához.

Ma is ugyanígy gondolkodom, hiába telt el jó pár év. Felnövekedvén rájöttem, hogy a várakozás, a figyelem magamra és másokra mint ahogy a nagymamám is megfogalmazta, ugyanolyan fontosak, mint az a néhány óra szerettem körében. Így november végén, december elején, az adventi időszakban néha elfelejtjük, mire készülünk valójában.

Minden az eszünkben van: téli gumi, munka, meleg ruha és a többi. És ha megkérdem: hogy álltok a készüléssel, akkor azt hallom: „Még messze van.” Vagy éppen: „Jaj, nem tudom, kinek mit vegyek! És időm sincs rá!”, „És mennyi ilyenkor a kiadás!” Ilyenkor elszomorodom egy kicsit. Mintha a karácsony csak erről szólna.

Mostanában leginkább a készülést, az ajándékok aprólékos összegyűjtögetését élvezem a legjobban, az ajándékbontogatás mellett. Talán az egyik legnagyobb kihívás egy tökéletes ajándék kiválasztása, de megéri a fáradozást. Számomra nem az ajándék értéke a lényeg. Az a fontos, hogy szívből adjuk, hogy valamivel boldoggá akarjuk tenni a szeretteinket. Hiszen mondhatnánk: az ajándék egy gesztus annak, aki fontos nekünk.

És van üzenete is: figyelek rád, fontos vagy nekem. Sokan úgy gondolják, az ajándék értéke tükrözi a fontosság és a figyelem mértékét. Pedig ez nem igaz. Gondoljunk csak arra, milyen érzés az, ha egy saját készítésű ajándék vagy személyre szóló apróság vár ránk a fa alatt.

Az egyetemen az egyik barátnőm élt a lehetőséggel, hogy egy évig kint tanulhasson Párizsban. Hónapokon keresztül leveleztünk, csak azt tudtuk, hogy karácsonykor hazajön, és találkozunk. Emiatt talán még jobban vártuk a többiekkel a karácsonyt. Sokat gondolkodtunk valami felejthetetlen, felülmúlhatatlan ajándékon, míg megtaláltuk a tökéletesnek hitt ajándékot, ami megfelelt a kritériumainknak: kiviheti Párizsba, és eszébe jutunk róla. Hetekig készítettük (!), remélvén, hogy elnyeri tetszését. Ami sikerült is, meghatódva forgatta a kezében a neki készült, fotókkal teletűzdelt fotóalbumot, melyben a barátai fényképei és keze munkája volt található. Nem érdekelte, hogy nem szimmetrikus, vagy ferdén levágott a lap, vagy hogy nem költöttünk rá több tízezer forintot. Tudta, ezt neki készítettük szeretettel, türelemmel, s végig rá gondolva.

Ha az ajándék kiválasztását, a készítés gondosságát, figyelmét át tudjuk vinni a hétköznapiakra, akkor mindannyiunk számára megvalósulhat a gyermekkoromban remélt „minden nap szenteste”-gondolat, mely az odafigyelésről, szeretetről szól.

Kívánom, hogy mindenki megtalálja a karácsonyra jellemző nyugalmat, békességet és szeretet az év minden napján! És reméljük, hogy idén tényleg

„Hóban ébred majd az ünnep...”.

Szügyi Hajnalka
(Hajni néni)